

Eğreli Prensesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Eğreli Prensesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Ormanın derinliklerinde, dev bir eğrelti otunun altında Eğrelti adında minik bir prenses yaşırdı. Krallığı bir uğur böceğinin kanadından büyük değildi, ama neşeyle vızıldayan hayatla doluydu. Prensес Eğrelti'nin sıcak kahverengi teni, parlak yeşil gözleri ve bir meşe palamudu başlığından yapılmış bir tacı vardı. Minik damarlarla işlenmiş yaprak yeşili bir elbise giyerdi ve orman evinin her karışını severdi.

Prenses Eğrelti nezaketle ve cesur bir sesle yönetirdi. En iyi arkadaşı, turuncu ve mor kanatlı bir kelebek olan Bramble'dı. Bramble minik bir çim koşum takardı ve ormanın her yerine mesaj taşırdı. "Günaydın, Ekselansları!" diye cıvıladı Bramble, bir eğrelti yaprağına konarak. "Orman bugün aydınlık ve çiy tatlı!" Eğrelti gülümsedi ve meşe palamudu başlıklı tacını düzeltti.

Eğreli krallığı hareketli bir yerdi. Karıncalar yaprak yollarında yürür, böcekler minik topları yuvarlar, örümcekler gümüş ağlar örerdii. Eğreli'nin tebaası küçüktü ama gururluydu. Her sabah Eğreli kıvrılmış bir yaprak dalının üstüne çıkar ve hepsini selamlardı. "Günaydın, arkadaşlar!" diye seslenirdi ve onlar minik elleriyle ve antenleriyle el sallarlardı. Orman onların eviydi ve onu severlerdi.

Bir gün Bramble turuncu ve mor bir telaş içinde geri uçu. "Ekselansları!" diye soluk soluğa kaldı. "Ormanın devleri geliyor! Ormanımızın tam ortasından yeni bir yürüyüş yolu açıyorlar!" Eğreli'nin parlak yeşil gözleri kocaman açıldı. Ormanın devleri insanlardı—kocaman, gürültülü ve korkutucu. "Onları durdurmalıyız!" diye bağırdı küçük bir karınca. "Ama nasıl?" diye sordu Eğreli.

Eğreli en uzun eğreli otunun tepesine tırmandı ve dışarı baktı. Bir harita ve uzun bir şeritle iki insan gördü. Eğreli krallığının tam içinden geçecek bir patika işaretliyorlardı! Eğreli'nin kalbi hızlı hızlı çarptı. "Onlarla konuşmalıyız," dedi cesurca. "Ama onlar çok büyük!" diye endişelendi Bramble. "En küçük ses bile duyulmayı hak eder," dedi Eğreli.

Bramble kelebek arkadaşlarını topladı. Canlı bir gökkuşağı gibi Eğrelti'nin etrafında uçuştular. "Sana yardım edeceğiz!" diye söz verdiler. Kelebekler Eğrelti'yi insanlara taşıyacak ve görünmesine yardım edecekti. Eğrelti minik parlayan tohum kabuğu fenerini aldı ve derin bir nefes çekti. "Hadi gidelim!" dedi ve kelebekler onu havaya kaldırdı.

Kelebekler Eğrelti'yi yosunlu kütüklerin üzerinden ve güneş ışığı huzmelerinin arasından uçurdu. Aşağıda insanlar ölçüyor ve işaretliyordu. Eğrelti kendini çok küçük hissetti. Sonra aralarında bir çocuk gördü—koyu kahverengi tenli ve iki kıvrırcık topuz saçlı, yedi yaşlarında bir kız. Kız kırmızı kapüşonlu bir ceket, sarı yağmur çizimleri giymişti ve çantasında bir kelebek iğnesi vardı.

Kızın adı Pip'ti ve amcasına, park bekçisine yardım ediyordu. Pip'in bir dizinde küçük bir bandaj ve aralıklı dişli bir gülümsemesi vardı. Çizmesini bağlamak için eğildiğinde minik parlayan bir ışık fark etti. "Merhaba?" diye fısıldadı. "Kim var orada?" Eğreli bir yaprağın üstüne çıktı ve eğildi. "Ben Prenses Eğreli," dedi en cesur sesiyle. "Lütfen evimizi kesmeyin!"

Pip şaşkınlıkla nefes aldı. "Minik bir prenses!" Dinlemek için diz çöktü. Eğreli ona eğreli krallığını ve orada yaşayan tüm küçük canlıları anlattı. "İnsanların ormandan keyif almasını engellemek istemiyoruz," dedi Eğreli. "Ama bizim de evimize ihtiyacımız var." Pip düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yolu amcam Oak yapıyor," dedi. "O naziktir. Biliyorum ki dinleyecektir. Hadi onunla birlikte konuşalım!"

Pip, Eğrelti'yi ve kelebekleri Bekçi Oak'a götürdü. Oak uzun boylu ve geniş omuzluydu, gür sakallı ve geniş kenarlı şapkalıydı. Üzerinde yaprak oyması olan bir yürüyüş değneği taşıyordu. "Oak Amca," dedi Pip, "biriyle tanışman gerek!" Oak aşağı baktı ve Pip'in avucunda duran minik prensesi gördü. Sıcak kahverengi gözleri kocaman açıldı. "Vay canına," dedi yumuşak bir sesle. "Sen ne harika bir şeysin!"

Eğrelti cesur sesiyle konuştu. Oak'a eğrelti krallığını ve evlerini kaybedecek canlıları anlattı. "Ormanı paylaşmaktan rahatsız değiliz," dedi. "Ama yol bizim etrafımızdan geçebilir mi?" Oak sakalını sıvazlayarak dikkatle dinledi. "Böyle küçük bir krallığın burada olduğunu hiç bilmiyordum," dedi. "Bana söylediğin için teşekkürler, küçük prenses. Başka bir yol bulacağım."

Oak haritasını açtı ve inceledi. "Yolu buradan kıvrabiliriz," dedi işaret ederek. "Böylece eğrelti krallığı güvende kalır ve insanlar yine de yürüyüp ormanın keyfini çıkarabilir." Pip ellerini çırttı. Kelebekler havada dans etti. Eğrelti kalbinde sıcak bir parıltı hissetti. "Görüyor musun?" dedi Bramble'a. "Minik bir ses bile büyük fark yaratabilir."

Ertesi gün Oak ve Pip, eğrelti krallığının etrafından kıvrılan yeni yolu şeritle işaretlediler. Eğrelti ve tebaası eğrelti otlarının arasından izleyip sevinçle bağırdılar. "Teşekkürler!" diye seslendi Eğrelti Oak'a. Oak şapkasını eğdi ve gülümsedi. "Konuştuğun için teşekkürler," dedi. "Orman hepimize ait—büyük ve küçük."

Pip diz çöktü ve elini uzattı. "Arkadaşım olur musun?" diye sordu. Eğrelti başını salladı ve teşekkür hediyesi olarak Pip'in parmağına minik bir meşe palamudu başlıklı taç koydu. "İstediğin zaman ziyarete gel," dedi Eğrelti. "Sana eğrelti krallığını bir böceğin gözünden göstereceğiz!" Pip kıkırdadı. "Bunu çok isterim!" dedi. Kelebekler konfeti gibi etraflarında döndü.

O günden sonra eğrelti krallığı gelişti. İnsanlar yeni yolda yürüdü, yaprakların altındaki minik dünyayı hiç bilmeden. Ama bazen sarı çizmeli bir kız durur ve eğrelti otlarına fısıldardı. "Merhaba, Prenses Eğrelti!" derdi ve minik bir ses cevap verirdi: "Merhaba, Pip!" Kelebekler uçuşur ve Eğrelti cesur gülümsemesini gülümserdi.

Prenses Eğreli, hiçbir sesin duyulmak için çok küçük olmadığını öğrendi. Yardım eden eller ve nazik kalplerle, en minik prenses bile evini kurtarabilir. Ve eğer bir gün ormanda yürürsen, iyice dinle—cesur minik bir sesin "Hoş geldin, arkadaş!" dediğini duyabilirsin.